

L'ESPORT CATALÀ

Nº 41

BARCELONA, 12 de Gener de 1926

El Campionat de Catalunya, Hockey, ha estat guanyat pels terrassencs

Els jugadors F. Argemí, Datzira, Badiella, Surrallés, Boix, Vancells, Puigbó, Freixa, Roig, J. Argemí i Ubach, del TERRASSA, els campions d'hockey d'enguany

30 cts.

El Terrassa, campió de Catalunya

El Terrassa és campió! I ho és després d'un campionat disputat com pocs i que ens ha fet presenciar les més fortes lluites, no sols en els camps de joc, sinó en un seguit de competicions que hom podria qualificar de semi-polítiques i que han donat la impressió que l'hockey va deixant aquell ambient familiar que ens el posava a l'altura del Pin-Pong o la Radio, per convertir-se en un esport de categoria, amb tots els honors que fins avui se li havien negat.

El triomf del Terrassa és el triomf de la fe, la senzillesa i la constància. Els seus jugadors no són pas novells, sinó que han arribat on avui són, a còpia d'empenta, i de no defallir pels contratemps que, un any i altre, semblaven disposats a fer-los claudicar. Es mereixen l'èxit, i l'han obtingut. En l'esport, com en totes les coses d'aquest món, el que té voluntat ha de reeixir sempre, i els terrassencs s'ho han proposat i ho han aconseguit.

No podem menys que felicitar-los, car com ja deiem abans del partit, tant ells com el Pompeia eren dignes del títol, i ara hi podem afegir que se l'han guanyat a pols fins a darrera hora. L'enhora-bona, i endavant, que encara hi ha pasta per a més.

El Pompeia ha estat un digne finalista, i fins al darrer moment un més que probable campió que s'ha deixat perdre el títol per unes actuacions finals que molts encara no se saben explicar. Començaren el campionat a tot gas, disposats a negar-s'ho tot, i així ho haurien fet de no venir cap ensopegada, però en presenar-se'n només una, d'ensopegada, vingué el cansament, més moral que físic, de l'excés tren portat fins aleshores, i el campionat acabà a empentes i rodolons, car no solament perderen, sinó que van haver de cedir el segon lloc al Tarragona, que tota la temporada ha vingut apretant de bo de bo.

No ha d'ésser això motiu de defalliment, que no creiem probable en la majoria de llurs equipiers, ja vells (en hockey, s'entén) i avesats a tota mena de desenganys, car ja sabem tots que el Pompeia no s'ha pas distingit mai per ésser el mimat de la fortuna precisament. El que ens preocupa és que al costat d'aquests hi ha una joventut que aquest any intervingu per primera vegada en les lluites d'hockey, i per als quals aquesta lliçó haurà estat potser un xic massa forta. Aquests són els que fan més por, i a ells en referim en recomanar-los més que mai aquesta fe que en l'esport fa miracles, i en assenyalar-los l'exemple dels de Terrassa, els quals, per sobre de tot i de tots, han sabut conquerir el títol que dona la supremacia del hockey a la nostra terra i que per això ha d'ésser desitjat més que qualsevol altre, per pompós que sigui, però que resulta gairebé sempre un xic encatronat.

El partit

El Terrassa va desplegar un gran joc. A mesura que ha anat avançant la temporada, ha augmentat el seu entrenament; pot ésser considerat actualment com el millor dels d'aquí.

Ens agradà extraordinàriament la defensa, en la qual Argemí féu un joc avançat que donà resultats molt pràctics. Els mitjos feren una bona partida, sobre tot el centre, i dels davanterers sobresortí Roig, que fou qui els donà aquella característica de totes les avançades del Terrassa.

Del Pompeia, els defenses i prou. Poca cosa més podem dir dels altres. Cal, però, remarcar dues oportunitats fantàstiques de Tarruella: la primera fou un goi, i la segona salvà un xut de Roig, en ocasió d'un corner que era gol segur.

Els mitjos flaquejaren, i això va ésser la causa que els davanterers no poguessin donar tot el rendiment que poden. Sols Capella va saber lligar quelcom al seu extrem. L'ala dreta de l'atac no estigué ni de bon tros com de costum. Castillo tingué molta pega en començar, i fou presa d'una excitació molt explicable. A la segona part, ja més calmat, féu algunes jugades de les seves.

El domini fou més insistent per part del Terrassa, sobre tot cap al final de les dues parts. En la primera, la desgràcia li féu perdre tres o quatre ocasions que eren gols segurs, i no va poder marcar més que un punt en una escapada molt bonica de Roig. El Pompeia en féu dos: el primer d'En Tarruella, el qual rematà oportunament un xut d'En Marimon, que havia parat el porter terrassenc; i el segon d'En Juncques que, per cames, salvà els defenses i xutà molt bé. A poc de la segona part, el Terrassa empatà, i un minut abans d'acabar En Capella els féu el de la victòria, donant-los amb ella un campionat que, maquinacions fetes a la mateixa hora en un camp molt aristocràtic els volien arrabassar.

Els altres partits de la jornada

Els del Polo, donant mostres del més pur esportivisme i d'una altesa de mires que molts no sabran apreciar degudament, donà els punts al Tarragona.

L'Europa s'ha destapat i ha sabut guanyar magníficament un partit. Ens n'alegrem, car s'ho mereixen. Els felicitem quasi amb tanta satisfacció com al Terrassa.

Diumenge el féu guanyar l'actuació insospitada de la seva línia de mitjos, els quals ho feren de primera. També anaren bé Soteras. Tell i els davanterers a estones.

El Barcelona, força gris; sols a darrera hora es tregué la nyonya de sobre i acorralà els europeus, però ja era tard. Omedes, Cardona i Meléndez es distingiren.

Els gols de l'Europa foren fets a poc de començar la segona part per Caralt, ambdós molt bonics.

Eren els vencedors: Soteras, Ventura, Tell, Aixelà, Bagunyà, Romeu, López, Caralt, Estrada, Duran i Verdugo.

Les bicicletes «Royal Fabric»

COSTA I MESTRES, establerts anteriorment al carrer de Vilanova, núm. 13, per ampliació del negoci s'han traslladat al carrer de les Corts Catalanes, núm. 591, on han inaugurat una esplèndida exposició de les bicicletes «Royal Fabric». Al mateix temps, en el propi local tenen exposades un bon nombre de bicicletes d'altres marques, el preu de les quals pot competir amb els més avantatjosos.

Segons els nostres antecedents, aquestes bicicletes són molt conegudes arreu d'Europa, per haver triomfat en totes les proves on han pres part.

Natació d'hivern

La 8.ª jornada del concurs per equips de nou nedadors

En aquesta jornada — primera del segon terç d'aquest concurs — lluitaren els equips capitanejats, respectivament, per En Bretos i per En Basté. No hi hagué cap sorpresa en els resultats, si bé hom constata per part dels primers un major interès en la cursa de braça que el que tingueren en la lluita anterior en què participaren. L'equip d'En Bretos es presentà incomplet, però aconseguí dos segons llocs bellament. L'equip Basté, netament superior a l'altre, no s'hagué d'esforçar-se massa.

Una cosa ens cridà l'atenció, i fóra convenient que s'hi posés remei, és que, tant en waterpolo com en relleus, en donar-se per descomptada la victòria d'un dels equips, l'altre s'entreté a fer broma en lloc de procurar fer un millor paper. Es sensible que això passi.

Estat actual del concurs

Equips	C. N. B. Cap. Baste N.º 1	C. N. B. Cap. Puig Bretos N.º 2	C. N. B. Cap. Brestos N.º 3	C. N. B. Cap. Zudwig N.º 4	C. N. B. Cap. Gra nicher N.º 5	C. N. Atlètic N.º 6	C. N. Aienys N.º 7
N.º 1	■	22	16				18
N.º 2	27	■	15				
N.º 3	33	34	■	26			
N.º 4			25	■	30		
N.º 5				19	■	30	
N.º 6					19	■	25
N.º 7	31					26	■
Totals	91	56	54	45	49	56	41

Els resultats tècnics foren:

100 metres estil lliure.—En Pinillo i En Cruells, de l'equip Bretos, guanyaren com van voler a de l'equip Bretos, guanyaren com van valer a Asencio. Feren els temps següents: Pinillo, 1' 28"; Cruells, 1' 28" 1-5, i Asencio, 1' 36" 6-10.

100 m. braça.—La lluita en aquesta cursa fou forta, i els temps aconseguits en són la demostració més evident. En Tusell aconseguí bellament el primer lloc, seguit molt prop per Bretos i Trigo. Els temps foren: Tusell, 1' 30.3-5; Bretos, 1' 37" 3-5, i Trigo A., 1' 38".

100 m. dors.—Cruells, amb el temps d'1' 33" 4-10, obté el primer lloc, seguit d'En Mai (Bretos), que fa fer 1' 35" 3-10. Més retardat En Trigo J., fa 1' 56" en bon estil de crawl. En Tusell, cansat de la braça anterior, es retirà a la primera recta.

100 m. over.—En aquesta cursa En Vila i En Fontanet s'empraren a fons per aconseguir millorar el temps, i ho aconseguiren esplèndidament. En Vila féu el millor temps d'aquesta distància amb 1' 19" 4-10, i En Fontanet féu 1' 22" 1-10. Felip, de l'equip de Bretos, va fer 1' 55" 4-10.

800 m. relleus.—Aquesta cursa fou on s'evidencià la falta d'una mica de serietat per a disputar-la. L'equip Basté, format per ell, Vila, Trigo i Pinillo, féu 1' 28", guanyà el d'En Bretos format per aquest, Baell, Asencio i Farré, que féu 1' 36".

Water polo.—L'ésser cinc només els jugadors de l'equip, Bretos impedí veure joc de cap classe. L'equip Basté marcà sis gols com n'hauria marcat vint. Els equips estaven constituïts així:

Bretos: Baell, Mai, Bretos, Asencio i Farré.

Basté: Trigo, Tusell, Trigo, Basté, Fontanet, Cruells Trigo.

Puntuació: Donà per resultat final 33 punts per a l'equip Basté, pr 16 l'equip d'En Bretos,

Les millors bicicletes que hi ha actualment al mercat són les

“Royal Fabric”

GRANS STOCKS EN ACCESSORIS DE LES MILLORS MARQUES

Visiteu l'exposició en el nou local inaugurat recentment per

Costa i Mestres

CORTS CATALANES, 591

Tel. 5436 A

Als lectors de L'ESPORT CATALÀ

A entrada d'any és bo de passar comptes, i avui que no tenim cap tema de palpitant interès, entretinguem el lector fent recapitulació de la tasca que portem feta durant l'any que ha finit bo i fixant quina és avui la situació del nostre periòdic.

L'aparició de L'ESPORT CATALÀ ha estat sens dubte un avenç dintre del periodisme esportiu de la nostra terra; així ens ho han dit sovint nombrosos interessats en aquesta branca de l'activitat del nostre viure i no creiem cometre pecat d'immodèstia en creure-ho.

El favor que el públic ens acordà ja des d'abans de la publicació, confirma a bastament el que havem dit. Avui el nostre periòdic té un nucli de lectors prou important perquè, tenint en compte el lapse de temps encara curt que porta publicant-se, hom pugui afirmar que el tiratge al qual hem arribat, constitueix un èxit ben poques vegades igualat en publicacions d'aquesta mena.

Creiem sincerament que això es deu més als ideals que sustenta aquesta publicació que no pas als mèrits personals que puguin posseir els qui l'escriuen. Amb tot, és hora de fer saber als lectors que una gran part dels que redacten L'ESPORT CATALÀ ho han fet fins avui sense retribució de cap mena.

Pot dir-se, doncs, amb més raó que mai, que L'ESPORT CATALÀ és l'obra de tots. Dels qui l'escriuen, dels qui anuncien en les seves pàgines, dels seus subscriptors, dels seus lectors eventuals i dels generosos donants que sense la més petita idea de lucre, subministraren els primers cabals per al capital circulant indispensable per iniciar l'empresa.

En aquestes circumstàncies, és d'esperar que la nostra tasca periodística ha de donar tard o d'hora els seus fruits. La sinceritat que ha estat tothora la nostra norma de conducta i l'absència absoluta d'altres objectius que els de fer esport i els de fer pàtria, ens donen dret a confiar-hi.

Les especials circumstàncies que travessen ens han obligat certament molt sovint a tractar en to de broma allò que mereixia d'ésser-ho ben seriosament. La majoria del públic català ho ha copsat perfectament, i això ha estat per a nosaltres motiu de la més viva satisfacció.

Amb tot, i ho diem sense embuts ni paraules disfressades, el balanç comercial d'aquests tres primers trimestres, acusa una pèrdua. Pèrdua insignificant si en iniciar aquesta publicació s'hagués perseguit una finalitat mercantil; pèrdua que resulta d'importància si es té en compte que, ultra l'ajut desinteressat dels qui hi col·laboren alguns d'ells fins s'han sacrificat pecuniàriament per tal que el periòdic no es ressentís ni per un moment en la seva marxa normal.

Així, com per la nostra part en tirar endavant la publicació ho fèrem sense cap esperit de lucre i només enardits per les nom-

broses adhesions que es rebien a la idea d'un periòdic esportiu escrit, però, sobre tot, pensat en català, repetim avui que personalment no ens mou altra ambició que la d'assegurar l'existència del periòdic català d'esports, i estem sempre disposats a passar a segon rengle, si algú, amb més empenya que la nostra, creu que els horitzonts de L'ESPORT CATALÀ poden eixamplar-se.

Avui el camí és gairebé planer; la publicació es defensa pels seus propis mitjans dins l'esperit de desinterès que hi ha entre tots els que l'escriuen. Ha calgut salvar moltes dificultats i de tots els ordres per arribar-hi, però el nostre orgull és que hem pogut aconseguir-ho sense comprometre la nostra independència, de manera que la nostra llibertat de criteri i la nostra manera de dir les coses no han hagut mai de sofrir ni la més lleugera coacció moral.

L'ESPORT CATALÀ, que d'altra banda ha complert al peu de la lletra tot el que va prometre en la seva crida, no considera, doncs, cap motiu d'avergonyiment l'exposar als seus amics i amb tota franquesa, el resultat fidel del seu balanç, tant en l'ordre moral com en l'econòmic.

Confia que així com la solució que proposarà aviat per afiançar d'una manera definitiva la seva situació econòmica serà ben acollida, espera també que els seus molts subscriptors actuals es faran un deure de portar una subscripció nova i que una gran part dels lectors eventuals, es converteixin en subscriptors.

Alleugerint-la de traves i dificultats materials, és la manera com la nostra revista pot continuar publicant-se amb el mateix esperit de millorament que fins ara.

* * *

Hem dit més amunt que L'ESPORT CATALÀ ha complert fins ara al peu de la lletra el que va prometre: fer un portaven esportiu amb mires quelecom més elevades que les d'una fulla merament informativa.

Pràcticament hem vist que el gros públic no estava pas prou preparat en aquest sentit, la qual cosa ens ha obligat — cal dir-ho — a fer algunes petites concessions en aquesta mèria de les ressenyes, que són una veritable malura per a l'educació esportiva; però, així i tot, hem pogut comprovar que entre els nostres subscriptors i assidus lectors, s'ha establert un corrent de penetració i afinitat de pensament, que és el que ens fa ésser encara més optimistes respecte a la tasca de la revista en l'esdevenidor.

Si com esperem aquest no ens falla, tenim plena confiança que la segona part dels nostres propòsits, també podrà realitzar-se. Ens referim al llibre esportiu en català, i en un dels aspectes que encara ací no s'ha tocat.

Així és que precisament en acollir la demanda que repetides vegades se'ns ha fet d'editar els millors treballs que sobre el tennis ha publicat "Rivaller" en les nostres co-

lunmes, podem avançar que seria el primer volum que s'editi, i, que, ni cal dir-ho, serà repartit gratuïtament als nostres subscriptors.

Per a més endavant, fóra "Critias" qui delectarà els nostres lectors, i després, després... ja veurem, tota vegada que no som dels que ens perdem en fer promences, que per a nosaltres equivalen a un compromís.

Aquesta és, doncs, volguts lectors, la situació de la revista en començar el 1926. Que cadascú en la mesura de les seves forces hi aportí el seu ajut per arribar a fer d'aquesta revista catalana la publicació exemplar a què tots aspirem.

REMARKS

L'home és un animal combatiu. Si no fos així, la seva espècie hauria desaparegut fa vint mil anys...

Louis Hémon

* * *

Cal no oblidar que l'esport és abans que tot una distracció i un divertiment, i que tot divertiment es paga.

E. G. Drigny

* * *

Miss Wills ha sortit dels Estats Units cap a Europa per tal de conquerir per al seu país el campionat femení de tennis.

La nova de la seva sortida ha coincidit amb la de la sobtada malaltia de Mlle. Suzanne Lenglen...

* * *

El lector deu haver notat el mateix que nosaltres que les baixes de jugadors que per malaltia o lesions es registren en els primers equips dels clubs de futbol són més importants i nombroses en temps de campionat que d'ordinari. El fet ha estat experimentat fora d'ací en molts altres països. Segons un reputat crític de més enllà dels Pireneus, això és degut a una malaltia, els símptomes de la qual no són encara del tot coneguts i que l'interfecte anomena "campionitis".

Procurarem tenir el lector al corrent de les dades que ens sigui possible adquirir respecte d'aquesta nova plaga esportiva.

* * *

La nova de la malaltia de Mlle. Lenglen ha estat desmentida. Suzanne es troba actualment a Cannes, on l'hem vista amb faldilla molt curta al costat d'Albert Eureka, que acaba de guanyar la copa d'Aristol, professionals. (Es tracta d'una fotografia.)

Aquestes notícies tranquil·litzaran sens dubte les nostres tennis-girls tan admiradores de la campiona.

* * *

Sopar del Moto Club. Luxe a vessar. Gran il·luminació. Cambrers impecables. Cuina immillorable.

A l'hora del xampany, un motorista, ara un xic reïrat de les curses, diu reservadament al "chef" dels cambrers:

—Miri, apagui unes quantes bombetes i portin's una altra ampolla de xampany.

* * *

Diumenge passat, a la sala del Colom, on solen reunir-se els directius barcelonistes, després de la desfeta de Sabadell, hi havia la consternació natural del 2 a 1.

Va entrar en Sami, ranquejant: —Aquesta cama no em va prou bé. Jo no puc fer-hi més. Amb tants corrents elèctrics em sembla que no avancarem res.

A la sala hi havia trenta sis parroquians. Abundància d'herbes: tilla, camamilla, maria-lluïsa, aigua-naf...

Un gran silenci planava damunt la sala il·luminada amb tot l'esclat dels dies de les victòries.

Es va sentir una veu: —I aquests brètols de

Sabadell que ens han posat la pissarra d'r a o a favor del Barcelona, i arribes aquí i resulten 6 a o a favor de l'Espanyol!

L'"Aniceto", el cambrer del Colomb, molt comprensiu, va apagar mitja dotzena de bombetes. La sala va quedar en una mitja penombra. Calia adaptar-la al dol i al to de les converses.

Hem llegit que a Holanda, en el curs d'un partit de fútbol, els dirigents d'un club s'adonaren que el travesser de la porta del contrincant era més baix del que havia d'ésser.

Reclamaren al club rival, però com que aquest no admeté la reclamació, els directius aquells insistiren prop del Comitè regional, al qual, però, li calien dos dies de temps per decidir.

Dos dies! En dos dies podien aixecar el travesser de la porta. Per evitar-ho, proveïts d'un braser i d'un parell de mantes, durant dos dies i dues nits, hi hagué dos directius del club reclamant que, rellevant-se, muntaren la guàrdia en la porta sospitosa.

A Barcelona, on tanta de gent se sacrifica per l'esport i on no fa tant de fred com a Holanda, voldriem saber els directius que hi ha capaçes de fer de sentinella en un cas semblant.

L'any passat Saprisa formava part de l'equip de hockey del Polo. Com que llavors es tractava que el Barcelona fos vençut, el senyor La Riva (el Saprisa jugava a fútbol dins l'equip de l'Espanyol) donava tota mena de facilitats al dit jugador.

Però aquest any Saprisa juga a l'equip del Pompeia, i el senyor La Riva no féu altra cosa que posar-li obstacles, quan el Pompeia havia de jugar la final de hockey.

Aquell adjectiu que precedeix els noms del Polo i de l'Espanyol dona una solidaritat...

La família Satrustegui, esportiva fins al capdamunt, compta amb components il·lustres en diferents esports: hockey, motorisme, i altres que sentim no recordar:

El més jove, "Jorgito" Satrustegui, sorprenué tothom fent de porter en un partit de hockey de veterans.

No deu ésser pas pels anys!

"Sólo en contadas ocasiones Torralba — el mejor de la medular...", ha escrit, referint-se a la línia mitja, el senyor Guardiola Cardellach.

Tot i això, segueix gaudint de bona salut.

La setmana passada l'Espanyol lliurà una nota a la premsa en la qual explicava que, vista la manifesta davallada de forma del jugador Oramas, el club es veia obligat a treure'l del pimer equip i passar-lo al reserva.

Aquesta nota semblava redactada sota la nostra inspiració; ens feia quedar tan be, que els seleccionadors han aconseguit que l'Espanyol reintegrés l'Oramas al primer equip des de diumenge que ve.

La premsa esportiva comptava amb un enemic: la fixació en el balcó de la redacció de "El Sol" dels resultats dels partits cada diumenge. La competència aquesta, però, no era gaire important.

Després sortí alguna cosa de pitjor: la pissarra de "Las Noticias", model perfeccionat no superat ni igualat tan sols per cap més periòdic d'aquí ni de l'estranger.

L'últim competidor que ha sortit ara és la "Hoja Oficial". El número d'ahir, en lloc preferent, amb títols a tota plana, està en gran part destinat als campionats de Catalunya.

Fet i fet, tanmateix, no creiem que aquesta darrera competència pugui fer gaire mal.

Un diari d'Amèrica anunciava la vinguda a Barcelona del jugador Scarone. L'ESPORT CATALA, sempre ben informat, donà la notícia al seu temps. El cònsol de l'Uruguay a Vigo devia llegir aquell diari americà i cuità a donar una nota, dient que era imminent l'arribada de Scarone i d'Andrade. El corresponent d'un col·lega barceloní ho telegrafia, afegint-hi pel seu compte la vinguda de Petrone. El redactor esportiu del col·lega, en donar la sensacional notícia, augmentà el nombre de jugadors urugais amb el de Zibecchi. Res, que si la notícia s'hagués anat transmetent, tot l'equip uruguai hauria vingut a Barcelona.

El pitjor del cas és que fins el directiu senyor Comas s'ho ha arribat a creure i n'ha fet declaracions a la premsa!

La Junta directiva del Barcelona ha indicat al seu benivolgut company senyor Cusell que no accepti més homenatges, perquè s'ha demostrat que porten malastruga.

Els nostres asos del tennis

HUMORESKEN

per FIVALLER

(Segona part)

Olano és l'home que dona una importància màxima a la forma. Olano, és l'home que s'entrena per tots els mitjans imaginables.

Els dies de pluja acostuma a passejar-se per les cambres amples i ressonants amb la raqueta a la mà tornant un seguit de bales imaginàries sense errar-ne ni una. Amb una puresa d'estil veritable, hom el veu dibuixar darrera dels vidres somniosos una silueta gegantina que executa ara un drive, ara un revés, mentre a fora es percep el cant de la pluja...

Cada tennista té establerta una classificació particular, el primer lloc de la qual se l'adjudica ell mateix. Olano no cau en aquesta vulgaritat. Olano viu lliure de l'estol de les petites vanitats...

Hom l'interroga a propòsit de la seva classificació tennística interior. La resposta no triga a arribar. El primer lloc el reserva per en Sindreu ("El primero en elegancia y drive"), i quan al segon... si porta un bastó vernissat i decorat amb cuero, li imprimeix un moviment rotatiu sobre la sorra, i calla, i si es veu privat d'aquesta companyia amable segueix amb la vista el camí d'alguna bestioleta simpàtica que corri per terra, sigui formiga, sargantana, etc., i tracta de desviar el silenci que l'omple de torbació.

Si voleu posar l'entusiasta defénder del Barcelona fora de combat, procureu abillar-vos quan hagueu de jugar contra ell, d'acord amb el darrer crit britànic. Feu atenció de procurar-vos un sweater ben complicat, que li costi força d'entendre... La seva atenció estarà tot el partit fixada en ell, i amb una mica de malícia (anar-se girant ara d'esquena, ara de cantó) li anireu guanyant els punts amb tota facilitat.

En Noblom és una espècie de Mussolini del tennis. (Vegi's el calligrama publicat.) La seva personalitat política té una prolongació i es completa en la persona d'un intelligent jugador de dobles del mateix club. Com a tennista estricte no té punt flac, perquè, ultra la seva tàctica de joc feta d'ofensives curtes i ràpides i de llac escorredor, té un sac molt gros ple d'experiència, que, com tots sabem, és la mare de la ciència, i el resultat de la qual és fer perdre la paciència al contrari.

Es un dels jugadors que té el punt flac més amagat, i per trobar-hi no serveix pas tothom. Precisa molta subtilitat i molta imaginació. A mi m'ha anat molt bé el truc que vaig a exposar següentment. Potser que si el repetiu al peu de la lletra en sortiu amb la cua entre cames, perquè gat escaldat amb aigua tèbia en té prou. Un dia que vaig haver-me les amb ell (i ja fa dies d'això), vaig iniciar el pla mentre a la cambra d'abillar-se del club em lligava la segona espardenyia. Ell es cordava beatíficament el tercer

botó del sweater blanc que acostuma a exhibir, i jo, com aquell qui no hi toca, li vaig engegar entre cap i coll: "Sabeu que el vostre equip femení del Pompeia podria molt ben ésser el millor de tots, amb una mica de mà esquerra?"

Ell m'esguardà seriós de cap a peus, i amb aquell to que deixa entreveure una curiositat mal dissimulada em respongué: "Home, em sembla que esteu molt de broma".

"Bé, veureu — li respongué jo —; ara no tenim temps per perdre, però un cop finit el partit ja em direu si la cosa és interessant o no".

I tot fent el desmenjat vaig fer via cap a la pista.

Noblom ja de bell començament donà mostres de nerviositat ben visibles.

Jo, anant seguint la broma i amb una de freda i una de calenta, aconsegui posar-lo fora de combat ràpidament. Però quan ja finit el partit venia l'admirat jugador pompeia a demanar-me l'explicació tan desitjada, aleshores em vaig veure perdut. L'únic recurs que se m'oferia el vaig apropar sense perdre temps. Va ésser un taxi disponible aturat davant del club. Si no és aquest, crec que la cosa hauria acabat com el rosari de l'aurora. Per això he dit abans que una represa del truc oferia certs perills.

Ara ja sabeu tant com jo mateix.

Quant a Tarruella, confesso que és un dels que tinc menys analitzats. Aquest cisellador de jugades o acurat orfebre de la tècnica sempre l'he admirat prescindint de si guanya o perd, i crec que amb un acudit picant, oportunament col·locat, s'obtidria un èxit, si no definitiu, almenys parcial. A petites dosis podria anar-se administrant la metgia. També podria assajar-se una conversa a base de Serrallonga per veure si li afecta desfavorablement el seu sistema nerviós. Si tot això falla, el remei heroic és dir mal de Juanico o posar en dubte l'eficàcia de la política noblomística.

Andreu, l'home del drive "cañón" i dels 75 sweaters (sèrie completa) i 19 ídems duplicats (no es fan canvis) és un cas que sembla molt clar i molt fosc. El secret de l'èxit no ofereix cap misteri. S'ha format entremig de bons jugadors i té una voluntat magnífica tota ella al servei del nostre esport. El seu temperament, un noble temperament d'home d'esports, franc i comprensiu, el fa ésser l'etern optimista. A un home així no se'l guanya fàcilment. Per això us dic que el seu cas tampoc és clar. M'ha costat molt de trobar-li el punt vulnerable. A la fi, he reeixit.

Andreu és dels que tenen com a màxima predilecta allò del "mens sana in..."; etc., etc. Ell, amb molt bon sentit, demana de l'esport allò que tots hi cerquem i que justifica la seva creació. La salut del cos i la de l'esperit, i qui diu salut del cos diu euriptia, estètica, bellesa de línia, etc., etc.

Doncs bé; com que suposem que aquell que ha de jugar contra ell hi té ja certa franquesa, cal només insinuar-li: "Sabeu, amic meu, que noto cert progrés en la vostra corba abdominal des de fa uns quants dies?" L'home del drive, després d'aquesta observació resta perplex. Si juga després, ja és per compromís, però no fa res de bo. De bona gana tornaria a emprendre la raqueta i deixaria de córrer el tennis si no fos per aquell temperament franc i comprensiu que té i que li fa exclamar: "Sí, potser teniu raó. Fa dos dies que no m'entreno..."

Jo us demanaria, malgrat tot, de no jugar-li sovint aquesta mala passada; l'Andreu, la veritat és que no s'ho mereix...

EXCURSIONS A LA MOLINA

Sortides tots els dissabtes

Sortides extraordinàries el 31 de Gener i 1 de Febrer amb ocasió dels concursos de SKI del

Centre Excursionista de Catalunya

PRELIS REDUIDÍSSIMS

Inscripcions a **LLIBRERIA CATALONIA**,
Plaça Catalunya, 17 i **HERRERO VIATGES**,
Rambla Sra. Mònica, 29

La música i la boxa

Si és veritat que la música endolceix els costums, ni el boxador holandès Joop Liet ni els espectadors que anaren a veure'l al ring de Londres, no deuen ésser tan sanguinaris com els profans podrien pensar.

Sigui el que sigui, quan en menys de dos rounds Liet acabava d'infligir una severa desfeta al pes fort anglès Bill Brestage, va demanar permís per cantar. I sense baixar del ring, entusiasmat la concurrència cantant el conegut tros de "I pagliacci" a la perfecció, segons afirmen els nostres confreres londinencs.

Un d'aquests traduí la impressió general dient que la veu de Liet es revelà tan potent i tan precisa com el seu punch.

LLETRA DE BÈLGICA

El problema de la F. I. F. A.

La reunió celebrada a París i el punt de vista belga

per ADRIA MILECAN

En la meua crònica anterior ja esmentava que acompanyant els jugadors de l'equip nacional austríac havia vingut Huc Meisl, el paper del qual en els recents "pourparlers" internacionals és prou conegut. Un periodista ha aprofitat aquesta visita per fer-li un interviu sobre la situació del fútbol a Viena i a Àustria en general, i també sobre qüestions internacionals.

D'aquesta conversa resulta que Meisl, malgrat el que s'hagi pogut dir després del congrés de Cracòvia, l'abast del qual, segons Meisl, s'ha exagerat, la Federació Austríaca, en la qüestió de l'amateurisme, sostindria un programa que exclou tota forma de pagament als jugadors i àdhuc tot reemborsament de salari perdut, a condició, però, que tots els països es posin d'acord per tal de fer la F. I. F. A. un organisme puixant, capaç de fer respectar les seves decisions i amb dret a controlar la gestió interior dels clubs. Meisl confia igualment que creia que la F. I. F. A. havia d'ocupar-se aviat de l'organització i del control del professionalisme sobre el continent europeu. I, per resumir el pensament de Meisl: el de menys és com estigui compost el bureau de la F. I. F. A., mentre aquest bureau sigui capaç de posar remei a la incúria actual.

Ja que vivim sota el signe dels "pourparlers" internacionals, escrivim algunes ratlles al marge de la reunió del bureau de la F. I. F. A., darrerament celebrada a París. No cal dir que es desprèn un cert optimisme del comunicat publicat després de la reunió. Però, potser és que s'ha realitzat la unitat? No ho creiem. Comentant aquesta reunió, un gran diari francès, generalment ben informat, deia que esperava veure com una majoria s'adheria a la decisió presa a Praga, a proposta dels francesos, segons la qual cada país podria administrar l'amateurisme a la seva

manera. Si així pensen els nostres amics francesos, creiem que Bèlgica no podrà adherir-s'hi mai, i d'altres països es trobaran també en el mateix cas.

Una altra cosa. Un periodista francès, corresponent d'una revista esportiva alemanya, havia comunicat a aquesta que, segons una declaració que li féu el senyor Rimet, president de la F. I. F. A., el comte d'Oultremont, president de la Unió Reial Belga de Fútbol, hauria d'explicar clarament a París les intencions belgues, de manera que Bèlgica renunciaria sens dubte a convocar aquest congrés del qual L'ESPORT CATALÀ fou un dels primers d'anunciar l'organització.

No sabem quines són exactament les explicacions que el comte d'Oultremont ha donat a París, però no ens pensem tampoc que hagin tingut el caràcter previst per la revista alemanya al·ludida. Els dirigents de la Unió Belga observen molta reserva sobre aquest punt, sens dubte obediènts a una consigna; però no desesperem de saber-ho... Sigui com sigui, el que no crec que seria prematur de dir, ara per ara, és si aquest Congrés s'organitzarà o no.

Mentrestant, el senyor XXX. continua esgrimint-se des de l'òrgan federatiu de Bèlgica amb tots els que s'han permès de dubtar de la puresa d'intencions de la Federació Belga. S'entesta, sobretot, a destruir les llegendes teixides per cronistes mal informats, o massa precipitats a treure conclusions, en torn de l'activitat dels dirigents belgues en el domini internacional. Hom ha pretès que Bèlgica cercava de provocar una escisió en el si de la F. I. F. A. D'altres han afirmat que el senyor Seeldrayers, membre del Comitè de la Unió Belga, desitjava fer-se elegir president de la Federació internacional. Finalment, hi ha comfres francesos que semblen voler acreditar el rumor que Bèlgica hagi cercat de calumniar França prop d'Anglaterra perquè el no entendre's aquests dos països... serviria els interessos belgues.

Si la reunió del bureau de la F. I. F. A. ha estat d'alguna utilitat, esperem que haurà esvaït definitivament el que pogués restar d'aquestes dites. La meua situació en els centres futbolístics belgues, d'altra banda, m'autoritza a desmentir aquests rumors sense cap mena de vacil·lació. Bèlgica desitja, com molts d'altres països, una situació internacional neta. Això, i res més, i això és tot.

LLETRA DE BUDAPEST

En la Federació Hongaresa de fútbol s'ha plantejat una crisi per l'afar del professionalisme

El Ministeri de l'Interior ha obert una investigació sobre l'amateurisme dels jugadors hongaresos

pel Dr. HENRIK FODOR

Es evident que el fútbol hongarès està travessant una profunda crisi, i com hom pot colegir fàcilment, prové de l'amateurisme i el professionalisme. Cal posar de manifest que a Hongria tots els veritables sportsmen estan a favor d'una separació entre el veritable professional i l'amateur de debò. Però les Federacions i les societats refusen de decidir-se a implantar el professionalisme, car donada la pèssima situació econòmica actual creuen que la tal implantació seria per a ells la ruïna. I a més, és que des del moment de la declaració de professionalisme ve un augment en les taxes i malgrat que el desig regnant sigui de fer aquesta separació, és de creure que no vindrà si no s'obté una rebaixa en els impostos.

Aquestes circumstàncies fan que la Federació hongaresa no vulgui assumir la responsabilitat de la ruïna eventual de moltes societats i, per tant, s'abstingui de prendre determinacions serioses.

En la darrera assemblea general els federatius presentaren llur dimissió, que va produir la més gran consternació en els clubs, que decidiren de rehabilitar unànimement els dimissionaris. I amb aquest fi ha estat convocada una assemblea general extraordinària per al 9 de gener vinent, on els representants dels Clubs volen atorgar un ample vot de confiança.

Es interessant de remarcar que a l'ensem que predomina en el si del fútbol hongarès aquesta tendència, s'ha emprès, per part del ministeri de l'Interior, una investigació sobre la realitat de l'amateurisme dels jugadors hongaresos, la qual cosa no és més que una conseqüència de l'actitud hostil de les autoritats esportives superiors contra el fútbol.

Tennis

El tennis és per al pensament, un repòs en un lloc planer fet de justesa i simetria.

Fivallèr

La pròxima visita del «Queen's Club» de Londres

L'equip britànic lluitarà contra els «premiers» del «Barcelona Tennis» i contra la selecció de Catalunya

Seràn nostres hostes els coneguts tennistes Turnbull, Greig i Kingsley, entre els homes, demés de la senyoreta Strawson i la senyoreta Bennett.

Dos homes més completaran l'equip del Queen's Club, la designació dels quals encara no és fixa.

La combinació de pratits és feta a base de quatre individuals homes, dos dobles homes, dos dobles mixtes, dos individuals dones i un doble dones, que sumen onze partits i seran jugats contra la representació del Barcelona els dies 29 i 30 de gener.

La selecció del Catalunya disputarà vuit individuals homes, quatre dobles homes, quatre individuals dones, un doble dones i probablement dos dobles mixtes. Aquests partits tindran lloc els dies 31 de gener i 1 i 2 de febrer.

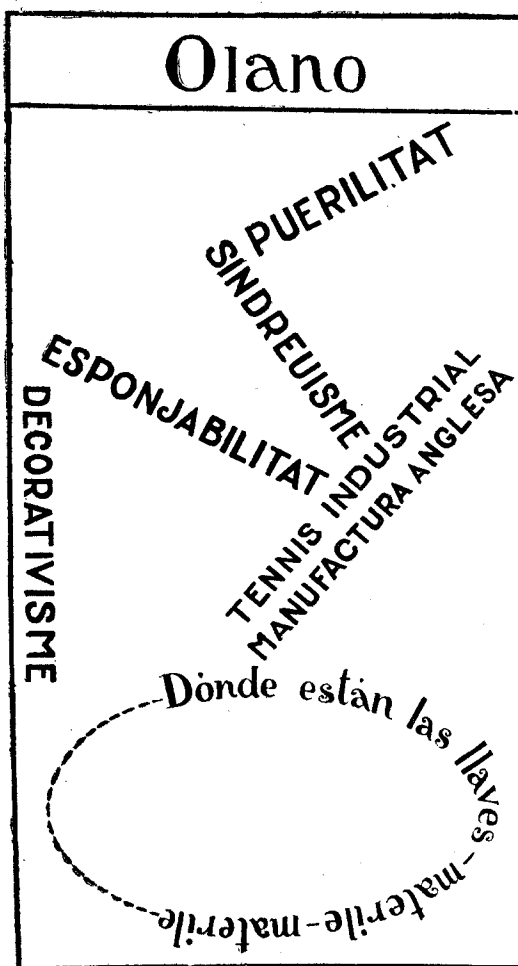
La selecció de Catalunya estarà formada per Flaquer, Juanico, Sindreu, Morales, Olano i Andreu, i les senyorettes Marnet, Fontrodona (I.), i Torres.

A Flaquer se li concedeix encara el número 1 de l'escalafó oficial.

La designació del número 2 es farà per sorteig, davant els interessats: Juanico i Sindreu.

Els nostres directius no consideren oportú fer ju-

CAL-LIGRAMA TENNISTIC

cedir el número 2 al guanyador, i per altra banda no aprecien diferència remarcable entre un i altre competidor.

No ens sabem estar de dir que el Comitè executiu de l'A. de T. de C. té prou solvència per a resoldre fer davant els interessats el sorteig abans al·ludit. Que no ho sabeu, amics, que la modèstia excessiva és pecat?

Per a designar el jugador número 4 es faran uns partits (una poule!) entre el tercet Morales-Olano-Andreu, i els dos jugadors que aconsegueixin menys nombre de punts quedaran com a suplents, per l'ordre.

Això, per als partits individuals. La qüestió dels dobles no està ben resolta. Si les circumstàncies ho permeten, es faran una sèrie de partits en els quals intervindran, ultra alguns dels jugadors ja designats, noms tan coneguts com els de Saprissa i Tarruella, i segons fos el resultat d'aquells es formarien les parelles d'homes.

Els partits mixtes és cosa resolta que siguin jugats per Marnet-Flaquer i Torres-Juanico.

El doble dones serà jugat per les per ara combatibles, entre les nostres jugadores, Marnet-Torras.

Els concursos actuals

Al Pompeia s'està jugant el social, que, com ja és costum en aquella casa, no deixa de participar-hi un sol soci.

Enguany va inscriure-s'hi Flaquer, probablement a la recerca d'un nou encontre amb Juanico, tercer de l'època de consagració, però un accident sense importància ha fet fallir les intencions d'aquest.

— El C. A. D. C. I., el benemèrit Cercle, també està fent el seu social, amb nombroses inscripcions i el més gran entusiasme.

— El Club d'En Martí Comas, el fervorós apòstol del Sant Gervasi, ha inaugurat l'any esportiu amb el seu tradicional social, i no cal pas dir que el primer lluitador és el nostre bon amic Comas.

— Al "Salut", on, per manca de directius, actuen els soviets d'ambós sexes, s'hi juga un torneig de parelles mixtes, a l'"americana". (Ai, que patirem!)

Hom veu, doncs, que l'any nou ha desvetllat les energies als nostres tennistes, i certament és aquest el millor present de Reis....

D. S. G.

per FIVALLER

El fútbol i la pau domèstica

La tragèdia de Sabadell

El barcelonista, que generalment els dimenges acostuma arribar a casa a les deu del vespre, perquè s'ha estat hores i hores davant les pissarres de la Rambla comentant les parades de Plattko i els gols de la davantera blau-grana, abans d'ahir va arribar a casa a tres quarts de set, amb un aire tot emmurriat. Va entrar, va treure's l'abric; va anar per penjar el barret i li va caure a terra; el va recollir, i rebotent-lo pel penja-robes, interpel·la la dona:

—Com està el sopar?
—I ara! Que no et va bé el relloige? Si encara no són les set!

—Et preguntó com està el sopar. Què hi ha aquest vespre?

—El de cada diumenge: seques i bacallà.

—Doncs, a veure si sopo de seguida.

—Però, que no et trobes bé?

—Prou. Si em trobo o no em trobo bé, amb què ho sapiga jo n'hi ha prou i ningú n'ha de fer res. Jo m'entenc i ballo sol.

—Massa que ho veig. Alguna te n'ha passat, que vinguis amb aquesta cara de pocus amigus.

La dona del barcelonista se'n va anar a la cuina i el número 10785 va començar a passejar-se amunt i avall del menjador.

—Pensar que havíem començat tan bé — s'anava dient—. Amb un gol d'En Muntané que n'hi havia per baixar al camp, prescindint de Reglaments, i fer-li una abraçada! Aguantar tota una primera part amb la porta incòmode! Fer una copa a la mitja part per començar-ho a celebrar i que després et vingui un Bertran i et faci el gol de l'empat i després En Zamora—Jesus, Maria, Josep! fins el nom és fatidic!— i faci el 2 a 1 de la desfeta!

(El barcelonista, amb les mans al darrera, amunt i avall del menjador.)

—Noia! Com està aquest sopar?

—Jesus, quin martiri! Ja va!

El barcelonista continua el seu monòleg.

—Aquest Plattko cada dia m'agrada menys. Mira que fer aquella sortida i deixar-se quedar i que li entrin gol. I aquest home era del M. T. K.? Aquest home el que devia fer per allà a Hongria era fer ballar l'ós, perquè el que és de parar pilotes cada dia en sap menys.

La dona entra al menjador amb el plat de les seques.

—Però, explica't, què t'ha passat? Ja ho veig: això és que t'has barallat amb el cobrador del tramvia. Si ja t'ho dic, home, t'has massa gènit. T'has de dominar!

—Mira, calla, que em faries pervericar.

—Bueno, home, bueno. Ja no diré res més. Si jo t'ho preguntava a fi de bé. Com que l'altre dia vas tenir aquell espant de l'autobús que se't va tirar a sobre.

—Prou. Maleit-siguin l'autobús i el cobrador i Sabadell i els Ferrocarrils de Catalunya. Així es reben-tés... Mira, aquestes mongetes són salades. Ja te les menjaràs tu.

La dona opta per no dir res i porta el bacallà.

—Acabat patiràs d'insomni. Mira que sopar a aquesta hora! Si és un quart de vuit.

—Sopo a l'hora que vull. I mira, prou, aquest bacallà és dolc i ja el pots llençar.

Arriba el vailet que ha passat la tarda jugant amb el noi del principal.

—Papa, que ha guanyat el Barcelona? Què ha fet En Semí? Fa que els de Sabadell no en saben?

—Noi, ves a dormir de seguida. I no discuteixis amb ton pare!

El marce es posa a florar, i s'agafa a les feldilles de la mare.

—Mama, el papa no m'estima. Aaaaah! Aaaaah!

—Mira, noi, no floris, perquè no responc de mi i et clavaré una surra que te'n sentiràs tota una setmana.

—Mama. El papa em fa por.

—Bueno, prou. I que hi hagi quietud, que no este per brocs. Me'n vaig a dormir. I tu, quan entris al quarto, mira de no fer soroll, no enenguis el llum i que no em despertis.

El barcelonista es fica al llit a dos quarts de vuit. La roba ha quedat tota en desordre. Un mitjó ha anat a parar damunt d'un quadre de "La rendició de Granada"; l'armilla és a terra amb tota la calderilla escampada, els pantalons pengen de la tauleta de nit, i l'americana damunt el pom dels peus del llit.

El barcelonista està fins a les nou donant voltes i voltes dintre els llençols, i a la fi, cansat de regirar-se pel llit s'adorm.

Al cap de mitja hora comença a somniar. Es troba al camp del Martinenc. Comença un partit. Al mig minut En Samí fa un gol; als dos minuts En Sagi s'interna i hi ha un que de què; la defensa barcelonista badalla i En Plattko demana una cigarreta al jutge del gol. Tot marxa bé.

A les onze la dona del barcelonista entra al quarto per ficar-se al llit. El barcelonista està somniant un atac a la porta del Martinenc.

Hi ha una defensa desesperada.

Quan la dona del barcelonista es fica al llit, fa un sotrac. El marit crida: Gol!

La dona es tapa amb la gira dels llençols i exclama:

—No voldria que vingues cap diumenge. Em sembla que aviat em quedaria vídua si seguim així. Pobre fill meu.

El marit dóna un tomb dintre el llit i agafant-se al conxi, exclama:

—Orsai!

AUGUST BERENGUER

La dèria dels traspastos

«Sunderland» havia pagat 223.000 pessetes per obtenir Kelly, però «Newcastle» ha superat aquest record pagant-ne 238.000 per Gallacher

Puja a 60.000 lliures esterlines (prop de 2.100.000 pessetes) el valor de les adquisicions de jugadors d'Escòcia per part dels clubs anglesos

Quant es pagaria per un Zamora i un Samitier?

En estudiar les múltiples causes de la decadència que en l'aspecte moral ve observant-se en el fútbol associació a la Gran Bretanya—tema del qual en diverses ocasions ens hem fet ressò en aquestes mateixes columnes—hom ha assenyalat repetidament el tràfec poc escaient que representen allí els "traspastos" de jugadors i que repugnen a tots els puritans.

Finc fa poc, no hi havia tampoc motiu per sentir-se alarmat, ja que a la fi i al cap els transferiments seguien llur curs normal i els jugadors còtitables servien per donar moviment a aquesta Borsa de xutadors, drib'adors, etc., que han fet del cop de peu un article valoritzab'e.

Però de poc temps a aquesta part, és evident que ls "traspastos" prenen un aspecte francament repulsiu i hom demana on s'arribarà si els dirigents britànics no hi intervenen amb energia. A principis de temporada es presentà el cas Buchan, traspasat del "Sunderland" al "Wolwhich Arsenal" per unes 5.000 lliures esterlines (170 mil pessetes) i amb "prima" de 100 lliures (3.400 pessetes) per cada gol que entrés el dit jugador per a l'Arsenal.

Aquest transferiment causà estupor i semblà embalar els altres clubs a la caça de jugadors pagant quantitats crescudes. De llavors ençà els records d'aquesta mena han anat caient gairebé cada setmana. "Sunderland" havia pagat 6.500 lliures (223.000 pessetes) per l'escocès Kelly, la qual xifra sentava el record de la classe, però als vuit dies escassos, "Newcastle" ha pagat per Hugh Gallacher... 7.000 lliures, que al canvi actual passen de les 238.000 pessetes!!

Cal dir que gairebé tots aquests fenòmens pagats a preus tan crescuts, són escocesos. En el que va d'any els cercles de la vella Anglaterra han pagat 60.000 lliures esterlines (prop de pessetes 100.000) als Clubs d'Escòcia, per jugadors adquirits.

Mai s'havia arribat a semblants xifres, però l'escassetat de veritables "asos" que es nota a Anglaterra, per una part, i els triomfs continus de les seleccions escoceses, fan que els anglesos mirin continuament cap al Nord per cercar els elements que els manca.

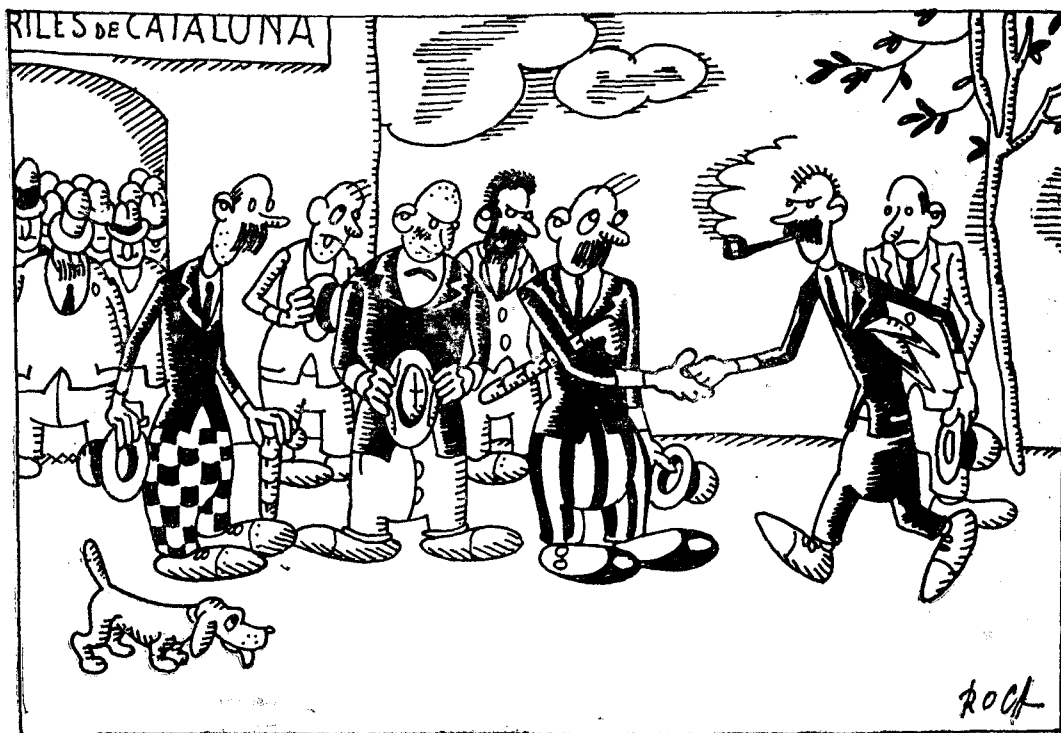
Amb Hughs Gallacher, és el cinquè dels jugadors que integren l'equip nacional escocès, que s'ha transferit a Clubs anglesos.

Gallacher, l'actual "recordman", tocant als preus assolits, gaudeix d'una fama formidable com a xutador. L'any passat, dels 66 partits jugats, féu 65 gols i en els set partits internacionals en què prengué part, féu onze gols.

Alguns l'acusen de molt irregular i de no posseir un gran control de la bala, però en canvi, concebeix les jugades amb una intuïció extraordinària; la seva rapidesa és notable, però, no obstant, el seu Club "Airdricomians" el va cedir l'endemà mateix d'una derrota que li havia infringit el "Sant Mirrens" i de la qual se'n féu en bona part responsable a Hugh Gallacher, avui, l'home del dia en el fútbol britànic.

238 mil pessetes pel traspàs d'un sol jugador! Gairebé que els nostres modestos amateurs de mil pessetes al mes i "propines", tenen raó sobrada de planyer's de la mesquinesa de llurs soldades: Zamora, Samitier, dos formidables artistes de la pilota, quins preus no assolirien a la Gran Bretanya...?

Afortunadament, però, llur amateurisme ens priva de calcular les enormes conseqüències que reportaria per al nostre fútbol si qualsevol "nabab" de les grans "Limited" britàniques els veia actuar en una jornada de "gran gala".

LA TORNADA DE SABADELL
El dol s'acomiada a la Plaça de Catalunya

El Campionat Català del grup B

(VIIIª jornada: 10 gener 1926)

El Júpiter, fàcil vencedor del Reus, segueix al cap de la classificació, i el Badalona, en batre dificultosament l'Atlètic, es manté al segon lloc. La Unió de Sant Andreu empata a Lleyda i l'Iluro obté una notable victòria sobre el Manresa

CLUBS	PARTITS					GOLS			P
	J	G	P	E	F	C			
C. D. Júpiter . . .	8	7	1	0	18	8		14	
F. C. Badalona . .	8	6	2	0	19	12		12	
Atlètic Sabadell . .	8	4	4	0	11	7		8	
Iluro S. C.	8	4	4	0	18	11		8	
F. C. Lleyda	8	2	3	3	13	14		7	
U. E. S. Andreu . .	8	2	4	2	15	19		6	
C. E. Manresa . . .	8	3	5	0	17	21		6	
Reus Deportiu . . .	8	1	6	1	9	28		3	

El Reus batut pel Júpiter per 4 a 0

Al camp de la U. E. de Sans es jugà aquest encontre.

Des de bon començament es veié que el partit seria duríssim. El primer temps fou més aviat de domini reusenc, que si no jugà amb la ciència i encert dels seus contraris, hi posà en canvi tot l'entusiasme per tal d'obtenir un bon resultat. El Júpiter marcà el primer gol, obra de Bragulat.

La segona part es desenrotllà a un tren fantàstic. Rubio, el jugador reusenc, fou expulsat del camp. En quedar el Reus amb deu jugadors, els del Poble Nou començaren a dominar, fins obtenir tres gols més, obra de Bragulat i Gisleno (2), el darrer de penaltí.

Foren els equips:

Júpiter: Ros, Ortiz, Martin, Peidrò, Callicó, Peric, Costa, Gisleno, Bragulat, Santamaria i Juncà.

Reus: Cabo, Barnet, Carol, Moragas, Bergés, Vives, Magrinyà, Domingo II, Rubio, Fort i Corrons.

Arbitrà Cruella.

El Badalona vencedor de l'Atlètic de Sabadell per 1 a 0

Heus aquí un encontre de campionat que tingué totes les característiques: joc fort, dur, sense arribar, però, a la violència, gràcies a l'energia i encert de l'àrbitre, senyor Vela, que en tots moments sabé fer respectar la seva autoritat.

Els equips s'arreglaren de la manera següent: Badalona. — Bru, Massanet, Tejedor II, Bosch, Blanco, Gamis, Llinàs, Gol, Fargas, Garriga, Tejedor III.

Atlètic. — Andreu, Pujol, Sorribas, Salom, Cofreces, Gironès, Bigueras, Pons, Pros, Mota Cap-de-vila.

Tots dos equips començaren jugant amb molta nerviositat. Atacà més l'Atlètic, el qual sabé aprofitar la poca actuació dels mitjos badalonins, salvada per l'encert dels defenses. La davantera del Badalona també atacà en moltes ocasions, però no arribà a marcar pel poc encert de l'avant centre.

En el segon temps, el joc es veié més mogut. Els mitjos badalonins començaren a donar fe de vida, i l'equip dominà netament. Els sabadellencs, però, feren una bona defensa del seu marc, i en alguns moments l'ala esquerra de l'atac es féu ben perillós.

llosa, sobretot quan el resultat ja els era contrari. El Badalona marcà el gol de la victòria de penaltí.

Massanet fou el millor jugador del Badalona. Bru i Tejedor II també jugaren amb encert.

De l'Atlètic, els millors Cofreces i Gironès, que jugaren un partit excel·lent.

El porter, Andreu, féu una segona part molt bona.

L'empat a dos gols entre el Lleyda i el Sant Andreu

Després d'un mes de dejunar de partits de fútbol hem tingut aquest partit, el resultat del qual, si bé és dolent per al Lleyda, no és un fidel reflexe del que fou la lluita, ja que el Sant Andreu, davant un Lleyda tan desmuntat com ha hagut de presentar-se, i després de desenrotllar molt més joc que els locals, obtenint així un doblat sobre aquests, encara que no molt pronunciat, no ha pogut assolir una victòria que en lògica li corresponia.

Anant a la part festiva del que fou el match direm que la victòria que podia haver obtingut la Unió Esportiva amb el joc superior que desenrotllà, el Lleyda, en tirar un penaltí fora, a la primera part, féu malbé la victòria.

Els gols foren fets dos a la primera part, per l'Aré, el del Lleyda, i per Arenes el del Sant Andreu, i els

dos de la segona per Urdina, Lleyda, i Grau. Sant Andreu, sempre portant avantatge de marcador els lloctatans.

El Sant Andreu jugà molt bé, en general, tota la partida, encara que a les acaballes fluixejà bastant.

El Lleyda tingué una actuació molt deficient, i bona part de culpa fou dels dos mitjos que suplèixen els titulars, i després la desgràcia amb què actuaren els defenses.

El públic, malgrat del dia de fred, dels tradicionals a Lleyda, es presentà en bastant nombre.

Els equips jugaren a les ordres de Baonza i de la següent manera:

Sant Andreu: Ginetet, Sallarès, Guixé, Pascual, Tomàs, Solé, Bau, Sala, Grau, Arenes i Comes.

Lleyda: Uriach, Zamorall Turro, Espeleta, Martínez, Vinyes, Molina, Serra, López, Villanueva i Parés.

El brillant resultat de l'Iluro, vencedor del Manresa, per 5 a 1

Bon començament de segona volta tingué el club ilurense, el de les grans irregularitats. Després d'una sèrie de partits ni bons ni dolents, ens sorprengué amb la victòria més rotunda de l'actual campionat.

Com a tots els partits jugats durant aquest campionat, l'Iluro presentà l'equip amb alguns canviats. Durant tot l'encontre l'Iluro demostrà ésser superior al seu contrari, com ho prova la diferència de gol que hi hagué en una i altra part.

En acabar el primer temps el resultat era favorable als locals per tres gols a cap. El primer marcat per Bagó, en un córner; el segon l'obtingué Vinyes d'un xut formidable, i el tercer Canet d'un xut afusellat. Un minut abans d'acabar-se, el Manresa obtingué el seu gol, per mitjà de Martí en rematar un córner.

Durant el segon temps la lluita signé digne reflexe de la primera part, car seguí dominant l'Iluro. Canet aconseguí el quart gol i Bagó el cinquè i últim.

Arbitrà Peris.

Els equips foren:

Iluro: Florensa; Mauri, Comas; Bentanachs, Lleonart, Roca; Clos, Bagó, Vinyes, Canet i Verdier.

Manresa: Corrons; Vila, Martí I; Delgado, Tort, Martí II; Gabaldà, Serrabimba, Iñons, Terna i Font.

De l'Iluro no cal fer distincions, car tots jugaren per un igual. Els millors del Manresa foren: Vila, Martí I, Martí II, Font i Terna.

El Campionat de Catalunya

(Segona jornada: 10 de gener de 1926)

La diada de diumenge ens ofereix una nova demostració de la franca irregularitat dels nostres equips

Una merescuda victòria del Sabadell sobre el Barcelona.—El Gràcia bat el Terrassa, i es posa al cap de la classificació. L'Espanyol bat sorollosament el Martinenc i el Sans obté una considerable victòria damunt l'Europa

CLUBS	PARTITS					GOLS			P
	J	G	P	E	F	C			
Gràcia S. C.	2	2	0	0	7	3		4	
C. D. Espanyol . . .	2	1	0	1	7	1		3	
C. E. Sabadell . . .	2	1	0	1	3	2		3	
U. S. Sans	2	1	1	0	6	5		2	
F. C. Barcelona . .	2	1	1	0	5	3		2	
C. D. Europa	2	1	1	0	4	6		2	
F. C. Martinenc . . .	2	0	2	0	1	8		0	
Terrassa F. C. . . .	2	0	2	0	3	8		0	

La notable victòria del Sabadell damunt el Barcelona per 2 a 1

(Informació de Sabadell)

Bé podem dir que la topada entre el Barcelona i Sabadell ja de sempre ha estat conceptuada de "plat fort"; però l'expectació d'aquesta vegada no recordem que hagi estat igualada en els encontres anteriors.

Des de mig matí els trens ha anat arribant a la industrial ciutat abarrotats de barcelonins que, desitjosos d'admirar una nova exhibició del campió català s'hàn procurat la manera d'ocupar un bon lloc en el terreny de la Creu Alta.

L'expectació s'ha vist plenament confirmada, car molt abans de començar la partida el camp del Centre d'Esports presentava un bell cop de vista.

Com jugaren

El desenrotllament de la lluita en el primer temps ens féu pensar en l'encontre que jugà el Sabadell amb l'Espanyol diumenge passat, diferenciant-se únicament que en aquest s'hi veien molts més desitjos de lluitar, però el desencert d'ambdues parts arribà al màxim.

Concretant: el Barcelona se'ns presentà desconegut en el que es refereix a joc, així com també el Sabadell disminuïa la bona impressió del seu primer partit d'aquest Campionat.

La partida s'inicià amb un tanteig de forces per passar ben aviat a convertir-se en un lleuger domini del Sabadell que, mostrant un millor conjunt en la línia davantera, portà sovintment el perill davant el marc de Plattko, però l'encert d'aquest, més o menys ben secundat per la parella Planas-Walter, evità tota temptativa de burlar la seva vigilància.

El domini sabadellenc, més que tot, el proporcionava l'actuació del tot grisa dels mitjos del Barcelona els quals, a més de fer ressaltar la seva deficiència en la defensa, deixaven de cooperar als avenços que feien els seus davanteres, la qual línia estava privada, a més a més, del lligament necessari, per trobar-se Samitier poc menys que inutilitzat.

A mitjans del primer temps, Piera passà a l'avant-centre, i Samitier a l'exterior. Aquest canvi, que de moment semblava donaria un resultat positiu, ben aviat hom veié com no havia fet guanyar gran cosa a la línia, de la qual, únicament Sagi i Arnau ens recordaren llur vàlua.

Els mitjos del Sabadell, que començaren tan malament com els seus contraris, tant com avançava la lluita també anaven millorant el seu joc; això ben aviat repercutí en la línia davantera, que ja més d'una vegada obligà a la intervenció de Plattko, per al qual foren els més grans aplaudiments, sobretot en una tretada d'un xut de Sans, que semblava gol inevitable.

L'únic gol que va marcar-se en aquest primer temps fou el del Barcelona, el qual no va pas ésser rebut amb entusiasme, per la manera poc fluïda amb què va ésser obtingut; un centre alt de Sagi que el porter del Sabadell intentà rebutjar, però la sortida havia estat falsa i donà temps a l'Arnau d'intentar la rematada amb el cap; hi intervingué En Muntané i no féu més que acabar d'endinsar la bala dins del seu propi marc.

CAMISERIA

FITÓ

Jaume I, 11 - BARCELONA

Extens assortit en mitjons canalé fil i seda alta novelat

PREUS BARATISSIMS

SABADELL - BARCELONA
Una bella actitud de Tena II i Carulla en un dels freqüents cos a cos que es produïren a través del match

Es reprengué el joc, donant la sensació que continuaria com abans; però, de sobte, els mitjos del Sabadell cooperaren eficaçment a un formidable atac dels seus davanters i vingué el gol de l'empat que ja feia estona es veia inevitable.

Després de passar la bala per tots cinc davanters, Zamora féu una passada creuada a Bertran, el qual engegà un xut fortíssim que trobà descollocat a Plattko i valgué l'empat per als blanc-blaus.

Aquest gol donà més coratge als sabadellenes, mentre el Barcelona es desconcertava per moments.

Tena I, Devesa i Martí es destaparen com a línia completíssima de mitjos; la seva actuació en aquesta segona part pot conceptuar-se d'immillorable; això féu que es veiés un contrast extraordinari amb l'actuació que feien Torralba, Sancho i Carulla.

La davantera sabadellenca, fent gala d'una rapidesa desconcertant, poc li costava de traspasar les línies defensives dels blau-grana, la qual cosa obligava a forçades intervencions de Plattko, que posaren més de relleu la vàlua d'aquest notable element.

Als vint-i-dos minuts de joc, Tena I féu una passada a Zamora per entre la parella defensiva del Barcelona, que es trobava bon xic avançada. Plattko, en veure el perill imminent, inicià la sortida, però l'avant centre del Sabadell xutà ràpid, marcant el gol de la victòria. Una formidable ovació premià la brillant jugada.

El Barcelona féu canvis en llurs línies: Piera passà a mig centre. Sancho a la defensa i Planas a l'atac. Aquest últim esforç del Barcelona defraudà bon xic, car com més anava, més desarticulat es veia l'equip, fent que en comptes d'anivellar la partida, proporcionessin la imposició del contrari, la qual cosa es féu ben manifesta.

Cap a les acaballes del partit un tercer gol es feia inevitable en contra del Barcelona; però Plattko, una vegada més, mostrà la seva temeritat llançant-se als peus de Tena II, evitant el gol segur; però malauradament en sortí lesionat.

L'encontre acabà amb el resultat de 2 a 1 favorable al Sabadell; victòria que serveix per demostrar-nos

EUROPA - SANS
La defensa sansenca constituí un obstacle gairebé insuperable als atacs de l'Europa. Balaso aolareix una passada d'Olivella a Gros

la bella "performance" del cercle de la indústria ciutat.

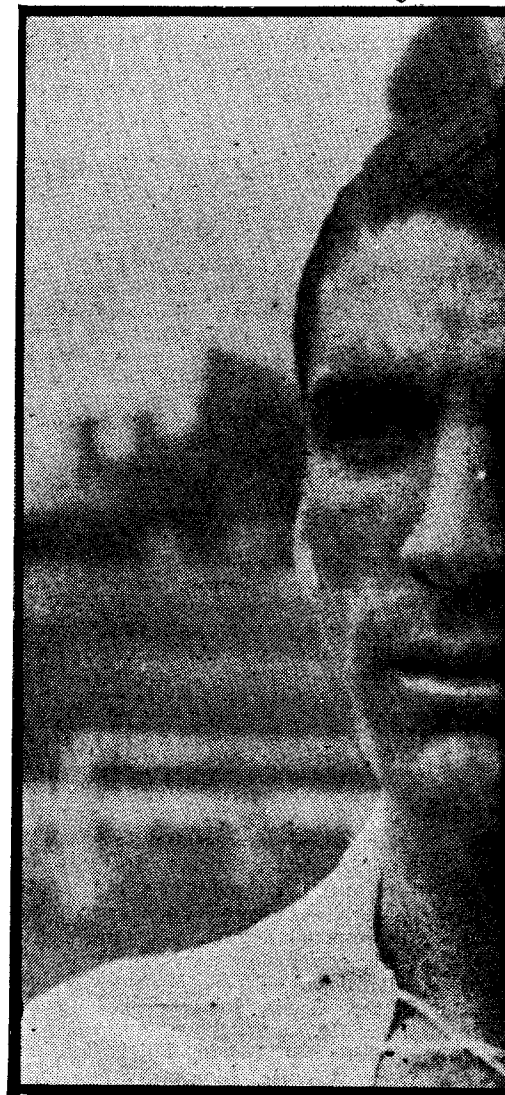
Pel Barcelona mereixen elogiar-se: Plattko, Sagó i Arnau i en alguns moments Alcàntara i Walter. De Sabadell tots jugaren amb desig d'endur-se'n la victòria, però sobressortí la línia de mitjos i la davantera; totes dues feren una bella exhibició.

Arbitrà En Villena, regularment.—P. G.

(La d'un excursionista)

La pelegrinació d'aficionats a Sabadell amb vista al partit entre el Centre d'Esports local i el Barcelona, demostrava l'interès grandíus que hi havia per aquest encontre de campionat. La incomoditat del viatge i altres molèsties eren fins a cert punt tolerables si el partit resultava ésser a la fi bo i emocionant.

Res d'això; el nombrós públic que atapeïa completament el camp de la Creu Alta comprovà que cap

JOA
el notable mig ala del Centre d'Esports de confirmà novament les seves excel·lents qualitats

dels dos equips contendents donava, ni de bon tros el seu habitual rendiment, doncs, en general es féu un joc de baixa qualitat.

El Sabadell vencé perquè es mostrà de molt superior al seu adversari en totes les seves ratlles i guanyà en tots els moments de la lluita. Vist el joc fornit per un i altre equip, la victòria sabadellenca no ha d'estranyar a ningú, per bé que al no espectador el sorprengui la desfeta dels campions.

Però tot té explicació. En un partit de fútbol, com en tota classe de pugna, hi ha, ultra les disposicions naturals, qualitats físiques i destresa, l'amor propi, que té com a sinònims voluntat de vèncer i força moral. I sembla que al Barcelona li manca sovint aquesta virtut. N'hi ha prou per què un jugador, per cert notabilíssim sortís al camp impossibilitat de jugar perquè els altres, mancats de l'ajut moral del company actuessin sense la decisió i fortalesa d'ànim necessàries per a reeixir en un partit de campionat difícil.

Vingué així mateix la manca de confiança en el joc del company, la indecisió i només restà un home